

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci **žalobcu: K. v.o.s.**, so sídlom T., IČO: X., zastúpeného *JUDr. V. advokátom, E., s.r.o.*, N. proti **žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave, Prievozská 32, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 12.3.2007, č. P/0422/04/04-O**, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 5. júna 2009, č. k. 1S 113/07-49, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 5. júna 2009, č. k. 1S 113/07-49 **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 5. júna 2009, č. k. 1S 113/07-49 zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 12. marca 2007, č. P/0422/04/04-O, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v Nitre pre Nitriansky kraj zo dňa 29. novembra 2006, č. P/0422/04/04-O, o uložení pokuty žalobcovi vo výške 1.000.000,--Sk (33.193,92 EUR) pre porušenie ustanovenia § 5 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, účinného do 31. marca 2006, (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), spočívajúce v opakovanom nedodržaní povinnosti žalobcu ako predávajúceho zabezpečiť predaj pyrotechnických výrobkov spôsobom, ktorý umožňuje jeho riadne a bezpečné vykonávanie. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal.

Krajský súd po ustálení skutkového stavu zistil, že pri predaji pyrotechnických predmetov triedy II. a podtriedy T1 počas kontrolného nákupu v čase kontroly dňa 15. decembra 2004, triedy II. počas kontrolného nákupu dňa 17. a 28. decembra 2004 v prevádzke žalobcu nebol trvale prítomný predavač, ktorý by upozorňoval na dodržiavanie návodu na používanie a na požiadanie podával vysvetlenie, takže predaj bol vykonávaný samoobslužným spôsobom. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že správny orgán sa v žalobou napadnutom rozhodnutí vysporiadal s námietkami žalobcu, a preto napadnuté rozhodnutie žalovaného potvrdil. Nestotožnil sa s názorom žalobcu, že správny orgán porušil ustanovenie § 3 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní

(správny poriadok), pretože žalobca mal príležitosť vyjadriť sa k zisteniam v deň vykonania kontrolných nákupov do inšpekčného záznamu, ako i po prevzatí oznámenia o začatí správneho konania. V súvislosti s namietanou výškou sankcie krajský súd uviedol, že žalovaný dostatočným spôsobom rozviedol dôvody, ktoré ho viedli k udeleniu sankcie v strede sadzby ustanovenej v § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa, a dospel k záveru, že táto suma zodpovedá závažnosti možných následkov porušenia povinnosti. K totožnému porušeniu došlo aj dňa 15. a 28. decembra 2004, z čoho vyvodil záver, že nižšia sadzba pokuty nemala na žalobcu preventívny vplyv, a teda nešlo o krátkodobý protiprávny stav tak, ako to uviedol i žalovaný. V súvislosti s tým, že nebol trvale prítomný predavač, ktorý by upozorňoval na dodržiavanie návodu na používanie a na požiadanie podával vysvetlenie, krajský súd v kontexte vyhlášky Slovenského banského úradu č. 536/1991 Zb. o pyrotechnických výrobkoch, platnej a účinnej do 31. decembra 2007 (ďalej len „vyhláška o pyrotechnických výrobkoch“) vyslovil názor, že nemožno neprítomnosť predavača ospravedlniť písomnou informáciou, nachádzajúcou sa pri voľne uloženom tovare, na koho sa môžu spotrebiteľia v prípade potreby obrátiť resp. aby používali výrobok podľa pokynov v návode. Výrok o trovách konania odôvodnil krajský súd v zmysle § 250k ods. 1 O.s.p. neúspechom žalobcu v konaní.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci ako i z dôvodu, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Žalobca nesprávne právne posúdenie videl v tom, že súd prvého stupňa považoval napadnuté rozhodnutie za zákonné t.j. vydané na základe správneho procesného postupu, preskúmateľné v časti odôvodnenia výšky pokuty a výšku pokuty považoval za primeranú. Druhý dôvod, pre ktorý napadol žalobca rozhodnutie krajského súdu, spočíva v skutočnosti, že prvostupňový súd sa nevysporiadal s argumentáciou žalobcu ohľadom nepreskúmateľnosti napadnutých rozhodnutí a porušení procesných práv žalobcu, nakoľko sa nedostatočne zaoberal dôvodmi, uvedenými v žalobe, a nedostatočne odôvodnil svoje rozhodnutie. Žalobca naďalej trval na dôvodoch, uvedených v žalobe a opätovne poukázal na nepreskúmateľnosť rozhodnutia správneho orgánu z dôvodu porušenia ustanovení § 3 ods. 3 a § 47 ods. 3 správneho poriadku, pretože sa nevysporiadal s dôvodmi, ktoré ho viedli k uloženiu sankcie v určitej výške. Ďalej poukázal na odmietnutie vykonania navrhnutého dôkazu žalobcom, a to výsluchu vedúceho prevádzky, bez uvedenia dôvodu jeho neúčelnosti. V súvislosti s výškou uloženej pokuty žalobca namietal, že správny orgán neuviedol v odôvodnení napadnutého rozhodnutia, ako vyhodnotil mieru zavinenia, ako ustálil dĺžku trvania porušenia povinnosti, nezaoberal sa tým, či bola povinnosť porušená nevyškoľením predavačov alebo len chvíľkovou neprítomnosťou. Ako podporný argument uviedol, že žalovaný pri určovaní výšky pokuty vo svojich rozhodnutiach nevychádza z konkrétnych okolností jednotlivých prípadov stanovených v ustanovení § 24 ods. 6 zákona o ochrane spotrebiteľa, ale určuje výšku sankcie len na základe jediného kvalifikačného kritéria, ktorým je opakovanie resp. neopakovanie porušenia povinnosti bez ohľadu na ďalšie okolnosti. Vzhľadom na uvedené žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobe vyhovie a zaviazhe žalovaného na náhradu trov konania.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že považuje napadnutý rozsudok za vecne správny a rozhodnutia správneho orgánu za vydané v súlade so zákonom, na základe správneho procesného postupu, vychádzajúce z presne a spoľahlivo zisteného

skutkového stavu. Zastával názor, že správny orgán sa v rozhodnutí o uložení pokuty kvalifikovane vysporiadal so všetkými predpokladmi odôvodnenia výšky pokuty, ktorá vzhľadom na závažnosť bola uložená v rámci rozpätia stanoveného zákonom, v dolnej hranici zákonnej sadzby. Námiety žalobcu, uvedené v odvolaní, považoval za nedôvodné, nemajúce právnu oporu v zákone. Záverom poukázal na to, že kontrolný orgán postupoval v zmysle zákona o ochrane spotrebiteľa, správne zistil skutkový stav a vyvodil právny záver v tom zmysle, že kontrolovaný subjekt porušil uvedený právny predpis, na základe čoho mu bola uložená pokuta, ktorú považuje za primeranú k zistenému porušeniu zákona, rozsahu dopadu na spotrebiteľa s prihliadnutím na šírku obchodných aktivít dotknutého subjektu. Na základe uvedeného navrhol napadnuté rozhodnutie krajského súdu potvrdiť ako vecne správne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalobcu (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť pre procesné pochybenie, spočívajúce v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia, a tým aj nedostatočnom právnom posúdení veci v časti uloženia sankcie.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa ustanovenia § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 zák. č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, účinnom v rozhodnom období, (ďalej len „zákon č. 128/2002 Z. z.“) orgánom kontroly vnútorného trhu je Slovenská obchodná inšpekcia; vo svojej kontrolnej a rozhodovacej činnosti je nezávislá.

Podľa ustanovenia § 2 ods. 1 písm. a/ zák. č. 128/2002 Z. z. kontrolou vnútorného trhu sa zisťuje, či výrobky a služby pri ich predaji a poskytovaní sú v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, najmä či sa predávajú a poskytujú bezpečne, v správnom množstve, miere, hmotnosti a kvalite.

Podľa ustanovenia § 5 zákona o ochrane spotrebiteľa predávajúci je povinný predaj výrobkov a poskytovanie služieb zabezpečiť spôsobom, ktorý umožňuje ich riadne a bezpečné vykonávanie.

Podľa ustanovenia § 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa za porušenie povinnosti ustanovenej týmto zákonom uložia orgány príslušné podľa osobitného predpisu predávajúcemu, výrobcovi, dovozcovi alebo dodávateľovi alebo osobám uvedeným v § 27

pokutu až do výšky 2.000.000,--Sk. Za opakované porušenie povinnosti v priebehu jedného roka možno ukladať pokutu až do výšky 5.000.000,--Sk.

Podľa ustanovenia § 8 ods. 2 vyhlášky o pyrotechnických výrobkoch predávať pyrotechnické predmety tried II a III a podtriedy T1 môžu len osoby s kvalifikáciou pyrotechnika, strelmajstra alebo odpaľovača ohňostrojov alebo osoby, ktoré úspešne absolvovali školenie podľa osnovy a v rozsahu uvedenom v prílohe č. 2 tejto vyhlášky (ďalej len "predavač") v organizácii poverenej Ministerstvom hospodárstva Slovenskej republiky.

Podľa ustanovenia § 8 ods. 3 vyhlášky o pyrotechnických výrobkoch, predavač je povinný pri predaji pyrotechnických predmetov uvedených v odseku 2 upozorniť kupujúceho na dodržanie návodu na používanie a na požiadanie podať vysvetlenie.

Odvolačný súd z predloženého administratívneho spisu zistil, že inšpektori Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie v Nitre pre Nitriansky kraj vykonali v prevádzke žalobcu K. v.o.s. - S., kontrolu dňa 15., 17. a 28. decembra 2004, zameranú na predaj pyrotechnických výrobkov. Počas vykonávania kontroly dňa 28. decembra 2004 inšpektori zistili, že žalobca nezabezpečil predaj pyrotechnických predmetov spôsobom, ktorý umožňuje ich riadne a bezpečné vykonávanie tým, že nezabezpečil ich predaj kvalifikovanou osobou a predavač neupozornil spotrebiteľa na nutnosť dodržiavania návodu na používanie, čím došlo k opakovanému porušeniu povinnosti; opakovaným zistením porušenia povinnosti žalobca nespĺnil dobrovoľné opatrenie, ktoré prijal v čase kontroly dňa 15. decembra 2004, kedy bolo prvý krát zistené, že predaj pyrotechnických predmetov II. triedy nebol zabezpečený trvalou prítomnosťou kvalifikovanej osoby. Toto konanie posúdil prvostupňový správny orgán ako porušenie ust. § 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a ust. § 8 ods. 2 a 3 vyhlášky o pyrotechnických výrobkoch a uložil žalobcovi pokutu vo výške 1.000.000,--Sk (33.193,92 EUR). Žalovaný správny orgán rozhodnutie prvostupňového orgánu na základe odvolania žalobcu potvrdil. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca žalobu a Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 8.6.2006, č. k. 1S/255/2005-46 zrušil rozhodnutie žalovaného podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. z dôvodu procesného pochybenia, ktoré viedlo k jeho nezrozumiteľnosti. Žalovaný správny orgán rozhodnutie prvostupňového orgánu zrušil a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie. Prvostupňový správny orgán opätovne rozhodol dňa 29. novembra 2006, č. P/0422/04/04-O, a žalovaný správny orgán uvedené odvolaním napadnuté rozhodnutie svojim rozhodnutím zo dňa 12. marca 2007, č. P/0422/04/04-O potvrdil.

Odvolačný súd konštatuje, že pokiaľ ide o skutkové zistenia správneho orgánu prvého stupňa, ku ktorým dospel na základe vykonanej kontroly, tieto považuje za dostatočne zistené a preukázané. V konečnom dôsledku porušenie ustanovenia § 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a § 8 ods. 3 vyhlášky o pyrotechnických výrobkoch neboli sporné. Spornou však zostala výška uloženej pokuty. Krajský súd sa náležite vysporiadal so vznesenými námietkami v žalobe, avšak okrem už vyššie zmienenej uloženej pokuty, preto sa odvolací súd zaoberal dôvodnosťou odvolacích námietok žalobcu, týkajúcich sa výšky uloženej pokuty, a tým aj procesnou stránkou napadnutého rozsudku.

Zákon o ochrane spotrebiteľa v ustanovení § 24 umožňuje správne orgánu uložiť za porušenie povinnosti ustanovenej zákonom sankciu - pokutu, ktorej horná hranica

je stanovená zákonom. Pri opakovanom porušení povinnosti sa horná hranica pokuty sprísňuje. Keďže zákon udáva iba rozpätie, v ktorom sa správny orgán môže pri ukladaní pokuty pohybovať, nie je prekážkou, keď správny orgán v správnom konaní pri ukladaní pokut vychádza z prípadného interného predpisu ako pomôcky pre stanovenie výšky pokuty po zohľadnení charakteru protiprávneho konania za predpokladu, že výšku pokuty odôvodní zákonnými kritériami. Stanovenie výšky pokuty za správny delikt je výsledkom správneho uváženia, pri ktorom súd v rámci prieskumu prihliada iba na to, že či nevybočilo z medzí a hľadísk zákona. Nie je postačujúce, že výška pokuty bola stanovená v rozsahu, ktorý zákon pripúšťa, bez zaoberania sa všetkými hľadiskami, ktoré zákon ako predpoklad takej úvahy ustanovuje. Správny orgán pri určení výšky pokuty musí prihliadať najmä na charakter protiprávneho konania, závažnosť veci, spôsob, dĺžku trvania a následky porušenia povinnosti a mieru zavinenia.

V predmetnej veci prvostupňový správny orgán pri určovaní výšky pokuty uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia, že prihliadol na zákonné predpoklady, a vyvodil záver, že boli porušené práva spotrebiteľa pri nedodržaní povinnosti zabezpečiť predaj pyrotechnických predmetov II. triedy spôsobom, ktorý umožňuje ich riadne a bezpečné vykonávanie, prihliadnuc i na to, že nedostatky boli zistené pri výrobkoch, ktoré pri nesprávnom použití môžu spôsobiť ujmu na živote, zdraví a majetku spotrebiteľa a pri ktorých dodržanie povinností v zmysle platných právnych predpisov je v záujme bezpečnosti a ochrany spotrebiteľa pri následnej manipulácii s predmetným tovarom, a tiež prihliadnuc na to, že išlo o opakované porušenie povinnosti, pretože žalobca nesplnil prijaté dobrovoľné opatrenia, a preto mal správny orgán za to, že pokuta v uloženej výške je vzhľadom na jej represívno-výchovnú funkciu pokutou primeranou a zodpovedajúcou zistenému protiprávnemu stavu a charakteru porušenia zákona. Druhostupňový správny orgán v podstate zopakoval závery prvostupňového správneho orgánu a skonštatoval, že pokuta bola uložená odôvodnene, v adekvátnej výške a nezistil dôvod na jej zníženie, či zrušenie a od uloženej pokuty očakával nielen represívny, ale aj preventívny účinok. Krajský súd sa stotožnil s odôvodnením žalovaného a uviedol, že ten dostatočným spôsobom rozviedol dôvody, ktoré ho viedli k uloženiu sankcie. Ďalej sa v odôvodňovaní zaoberal výškou uloženej pokuty, ktorá bola uložená vo výške 1.000.000,--Sk (33.193,92 EUR) a dospel k tomu, že táto suma zodpovedá závažnosti možných následkov porušenia povinnosti, i keď žiadne škody nevznikli. O tom, že nižšia sadzba pokuty nemala na žalobcu preventívny účinok, svedčia podľa krajského súdu rozhodnutia SOI, týkajúce sa síce iných prevádzok, ale v tej istej veci, poukazujúc na opätovné nerešpektovanie záväzných pokynov. Po tejto genéze dôvodov, ktoré viedli správne orgány k uloženiu pokuty, sa jedine krajský súd konkrétnejšie zaoberal jej výškou, pričom pri skúmaní poukázal na rozhodnutia SOI, týkajúce sa iných prevádzok. V ostatnom sa stotožnil so žalovaným. S uvedeným však nemožno súhlasiť, nakoľko porušenie predpisov, za ktoré je žalobca sankcionovaný, sa viaže na konkrétny kontrolný nákup, tak, ako to je zapísané v zázname kontroly zo dňa 28. decembra 2004, a nie na nesprávny spôsob predaja vo všeobecnosti, a preto by mal správny orgán a aj súd posudzovať kritériá na uloženie pokuty i jej výšky samostatne a jedine vo vzťahu ku konkrétnemu porušeniu povinností. Taktiež je potrebné zdôrazniť, že splnenie záväzných pokynov nemožno spájať s preventívnym účinkom pokuty, pretože jedine pokuta za porušenie zákonnej povinnosti by mala byť uložená tak, aby mala na sankcionovanú osobu nielen represívny, ale aj preventívny účinok, hoci ide o opakované porušenie povinnosti. Nerešpektovanie záväzných pokynov, ktoré boli žalobcovi uložené, možno vnímať iba

vo vzťahu k prípadnému opakovanému porušeniu, a nie v rovine preventívneho účinku sankcie ako takej.

Odvolací súd zastáva názor, že v prípade uloženia pokuty vo výške 1.000.000,--Sk (33.193,92 EUR) si rozhodnutie vyžaduje podrobné zdôvodnenie konkrétnych skutočností, ktoré odôvodňujú uloženie sankcie v určitej výške. Preto nestačí zdôvodnenie iba v jej všeobecnej rovine s konštatovaním prihliadnutia k zákonným predpokladom, tak ako je to uvedené v rozhodnutiach správnych orgánov a v neúplnom odôvodnení krajského súdu. Vzhľadom na tieto skutočnosti je rozsudok krajského súdu v časti, zaoberajúcej sa výškou uloženej sankcie, nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov, čím nesporne bola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom. Preto žalobcom vznesená námietka je v tejto časti dôvodná.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok dáva. Takýmto procesným právom účastníka je i právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia. Povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie vyplývajúca z ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. totiž znamená právo účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia, a jeho porušením sa účastníkovi odníma možnosť náležite skutkovo a aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu, voči ktorému chce využiť možnosť opravného prostriedku. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je preto porušením práva na spravodlivé súdne konanie.

Povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť je jedným z princípov predstavujúcim súčasť práva na riadny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (bližšie pozri napr. Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. I. ÚS 236/06 či Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. I. ÚS 242/2007 - www.concourt.sk).

Potreba riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, v ktorom súd preskúmava rozhodnutie správneho orgánu vyplýva i z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Aj keď s ohľadom na judikatúru ESLP nie je potrebné zdôvodňovať každý argument účastníkov konania, súdne rozhodnutia musia byť odôvodnené a musia obsahovať odpovede súdu na všetky argumenty prednesené stranami, ktoré viedli k rozhodnutiu. Dôvody musia byť špecifikované s ohľadom na skutkové okolnosti prípadu a nie len odkazovať na určité časti zákonov (napr. rozsudok ESLP Ruiz Torija proti Španielsku z 9.12.1994).

Taktiež podľa judikatúry ESLP administratívne trestanie má trestnoprávny charakter. Preto pri absencii procesného predpisu, ktorý by upravoval zásady správneho trestania, treba vychádzať z Ústavy Slovenskej republiky (čl. 50) a analogicky aj z Trestného zákona, pričom v administratívnom trestaní treba rešpektovať aj Doporučenie [Rady Európy (91)] z 13. februára 1991 (relative aux sanctions administratives), podľa ktorého pre ukladanie administratívnych sankcií platia analogicky zásady ukladania sankcií trestných s tým, že

správny (administratívny) postih protiprávneho chovania možno uplatniť len v primeranej lehote. Keďže ukládanie sankcií má okrem represívneho významu aj význam preventívny, stráca tento na účinnosti uplynutím neprimeranej lehoty od vzniku porušenia k samotnému uloženiu sankcie.

Odvolací súd zastáva názor, že pri zvažovaní výšky pokuty a jej následnom určení by mal správny orgán okrem zákonných predpokladov uvedených v ust. § 24 ods. 6 zákona o ochrane spotrebiteľa, prihliadať i na charakter sankcie ako takej, ktorou je jej preventívna a represívna funkcia. Na to, aby sankcia plnila svoju preventívnu funkciu, musí byť jej výška stanovená tak, aby sa sankcionovaná osoba do budúcnosti vyvarovala porušeniu zákonných povinností, ale zasa pri splnení jej represívnej funkcie nie až tak, aby bola neprimeraná vo vzťahu k porušenej povinnosti s ohľadom na okolnosti prípadu. V tej súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti krajskému súdu ustanovenie § 250i ods. 2 O.s.p., ktoré nechal krajský súd bez povšimnutia, podľa ktorého ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy. V súvislosti s uvedeným ustanovením dáva zákon priestor konajúcemu súdu aj možnosť zväžiť výšku uloženej sankcie aplikáciou ust. § 250j ods. 5 O.s.p..

Na základe vyššie uvedeného berúc do úvahy skutočnosť, že kontrola dodržiavania predpisov, ktoré sú prijaté za účelom eliminácie rizika poškodenia majetku a zdravia spotrebiteľov, je opodstatnená, avšak s výškou uloženej sankcie sa krajský súd dostatočne skutkovo ani právne nevyporiadal ani ju náležitým spôsobom dostatočne neodôvodnil, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací dospel k záveru, že odvolaním napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave je potrebné podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a ustanovenia § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ O.s.p. s poukazom na ustanovenie § 212 ods. 3 O.s.p. zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 221 ods. 2 O.s.p.).

V ďalšom konaní krajský súd vec znova prejedná a o nej rozhodne, pričom ohľadom výšky uloženej pokuty sa musí náležite vyporiadať s námietkami žalobcu vznesenými v žalobe i v odvolaní, a to vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu ako aj s prihliadnutím na citované zákonné ustanovenia § 250i ods. 2 O.s.p. a § 250j ods. 5 O.s.p.

V novom rozhodnutí rozhodne prvostupňový súd i o náhrade trov odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 a § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

Podľa ustanovení § 250ja ods. 4 a § 226 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v ďalšom konaní je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 18. augusta 2010

**JUDr. Jaroslava Fúrová, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth